

Bane fra Grindsted til Tistrup, og som, saa vidt jeg ved, har haft ret store Udgifter til Forarbejder. Men jeg vil tillade mig at udtale et beskedent Ænske om, at der om Sagen maa blive nedsat et Udvalg, som jeg har tænkt mig skulde kunne arbejde meget hurtigt, idet ogsaa jeg ønsker, at Sagen fremmes saa hurtigt som muligt. Men jeg mener, at vi bør undersøge lidt nærmere, hvilke Virkninger Ændringen, der er indsat af Landstinget, vil kunne faa; og jeg har den Opfattelse, at om denne Lov bliver færdig et Par Dage før eller senere her i Tinget, vil ikke have nogen Indflydelse paa Banens Anlæg i den ene eller anden Retning.

Slengerik: I Fjor blev der her i Folketinget vedtaget et privat Lovforslag om, at Bestemmelsen i Jernbaneloven af 1908 om en Bane fra Grindsted til Tistrup skulde forandres til en Bane fra Grindsted til Varde. Naar ogsaa jeg stemte for denne Vedtagelse, var det, fordi man motiverede Forslaget om at gaa over fra en Grindsted—Tistrup-Bane til en Grindsted—Varde-Bane med, at der egentlig ikke paa den paagældende Egn var nogen videre Interesse for at faa Grindsted—Tistrup-Linien. Der blev sagt, at Interessen ikke var saa stærk, at man var i Stand til at skaffe Pengene til Veje; det vil kunne ses af Rigsdagstidenden, at det blev stærkt pointeret, at der egentlig ikke var nogen derovre, der brød sig om Grindsted—Tistrup-Banen. Under disse Forhold, og da man i Folketinget ikke kunde vide noget andet, idet der ikke var fremsat Udtalelser, der gik ud paa at afkræfte dette, stemte Folketinget for Forandringen fra Grindsted—Tistrup til Grindsted—Varde-Linien. Der er imidlertid siden da fremkommet adskillige Ting, som medfører, at man absolut maa faa det Indtryk, at Interessen for at faa Jernbanen fra Grindsted til Tistrup aldeles ikke er uddød, men at man tværtimod endnu arbejder derpaa og mener at kunne skaffe de nødvendige Penge. Naar der nu fremkommer saadanne Ænsker fra dem, der nærmest hører hjemme i den Egn, hvor Grindsted—Tistrup-Banen skulde gaa igennem, forekommer det mig, at det vilde være rigtigt, at vi her i Rigsdagen gjorde noget for at imødekomme saadanne Ænsker. Det kan nemlig ikke nægtes, at det er de Folk, der har sluttet sig til Grindsted—Tistrup-Linien, som staar med den største Ret i Øjeblikket. Jeg hørte nok, den højtærede Minister vilde fordele Ret-

ten saaledes, at de, der kom først med Tegningen af Pengene, havde størst Ret til at faa Banen. Men saaledes er Forholdet i hvert Fald ikke i Øjeblikket. Saa længe vi har Jernbaneloven af 1908, hvor der tales om en Grindsted—Tistrup-Bane og ikke om en Grindsted—Varde-Bane, er det udelukkende Grindsted—Tistrup-Linien, som betyder noget. Først naar denne Lov er forandret, kan der blive Tale om at give en anden Linie end Tistrup-Linien den første Ret.

Men her spiller saa det Spørgsmaal ind, som ogsaa den højtærede Minister nævnte, hvorvidt man er i Stand til at faa tegnet Pengene. Den højtærede Minister vilde have, at vi skulde løse Spørgsmaalet, saaledes som det er gjort i Lovforslaget, alternativt, enten en Jernbane fra Grindsted til Tistrup eller en Jernbane fra Grindsted til Varde, og saa skulde man sige, at den af Egnene, som først fik tegnet Pengene, skulde have Jernbanen. Men jeg tror ikke, man skal ordne Sagen saaledes. Ordner man den saaledes, og man er sikker paa, at den Motivering, som i Fjor fremsattes: at man paa Grindsted—Tistrup-Linien ikke er i Stand til at skaffe Pengene, er rigtig, betyder dette Lovforslag — skønt der er nævnt baade Grindsted—Tistrup og Grindsted—Varde — i Virkeligheden, at man vil have Grindsted—Varde-Banen. Jeg tror, man skal imødekomme den vedkommende Egns Befolkning, som, efter hvad der nu er fremkommet, ønsker at faa denne Bane, noget ved at give dem en vis Frist, inden hvilken de skal skaffe Pengene, og sige som saa: Hvis I har skaffet Pengene, inden denne Frist er udløbet, har I Ret til at faa Banen, men har I ikke, inden Fristen er udløbet, skaffet Pengene, kan Grindsted—Varde-Banen anlægges, for saa vidt Grindsted—Varde-Eggen kan skaffe Pengene, hvad jeg for Resten aldeles ikke er i Tvivl om. Saa synes jeg, man har taget et Standpunkt, som er nogenlunde rimeligt.

Naar vi har vedtaget en Jernbanelov, som vi gjorde i 1908, og paa denne Lov har givet et Løfte om en Jernbane fra Grindsted til Tistrup, kan det ikke nægtes — i hvert Fald synes jeg, det ser saadan ud —, at rent juridisk set har man paa Grindsted—Tistrup-Linien et Løfte fra Rigsdagen at holde sig til. Man kan sige: Rigsdagen har givet os dette Løfte gennem en Lov, og dette Løfte maa vi holde os til indtil 1. April 1925, inden hvilken Tid Koncessionen skal søges. Dersom de Forudsætninger, som nævnes i Aar, slaar